

Hồi 30

Lại Rơi Vào Biển Tình

Trên vạt cỏ xanh, giữa lùm bụi hoang vắng, cô gái vẫn còn nằm trần trụi, khiến Lục Siêu Quang kinh ngạc.

Chàng bỗng kêu lên:

- Mã Giáng Kiều.

Cô gái cũng vội quay mặt đi, nhưng tay chân không cử động được.

Chàng chỉ nghe tiếng nàng nghèn nghẹn:

- Trời ơi, các hạ đây à?

Lúc ấy, chàng trai mới nhớ ra cô gái đã bị tên công tử ma đầu điểm những yếu huyệt.

Chàng lập tức đứng từ xa, sử dụng Cách Không Giải Huyệt, phóng tay mấy lượt, giải ngay những huyệt đạo bị phong bế. Rồi chàng quay mặt đi, miệng nói lớn:

- Cô nương, chỉnh trang y phục.

Lát sau, chàng đã nghe giọng oanh vàng thổ thê:

- Ân huynh... Ân huynh...

Cô gái không gọi chàng bằng các hạ nữa. Tiếng ân huynh thân mật hơn nhiều.

Lục Siêu Quang quay lại, cô gái đã khép kín tà áo. Gương mặt nàng đỏ bừng, mắt tuôn đôi hàng lệ bởi then thùng, đau khổ.

Chàng bước lại bên Mã Giáng Kiều, đặt nhẹ bàn tay lên vai nàng:

- Mã cô nương, nàng đi đâu mà bị sa vào tay tên ma đầu ấy?

Câu hỏi của Lục Siêu Quang chưa dứt, thì cô gái đã ngã ngay vào vòng tay chàng, đôi mắt nhắm nghiền và những dòng lệ nóng tuôn ra.

Làn môi nàng mấp máy những lời chua xót:

- Ôi, tiểu muội chỉ muốn chết để xóa bỏ nỗi nhục này.

Lục Siêu Quang vội kêu lên:

- Đừng quá bi phẫn thế. Nó đã xâm phạm được cô nương đầu. Ta đã kịp thời đánh đuổi tên Vạn Độc Bá Giả ấy đi rồi.

Mã Giáng Kiều mở lớn mắt:

- Hắn là Bá Giả công tử đấy à?

Chàng gật nhanh:

- Chính hắn, chỉ phong của ta đã lộ được mặt nạ hắn ra. Rất tiếc, chỉ vì một chút ngạc nhiên, ta đã chậm tay, chưa kịp phanh thây tên ma đầu dâm ác ấy.

Rồi chàng lại nhìn nàng:

- Cô nương chưa trả lời ta. Tại sao cô nương rời xa thân phụ để đến nỗi này? May là ta tới kịp lúc...

Mã Giáng Kiều nép sát vào chàng trai:

- Việc ấy lát nữa tiểu muội sẽ nói. Vừa trải qua cơn nguy hiểm, trái tim tiểu muội còn đập mạnh đây này. Huynh hãy sờ mà xem.

Vừa nói nàng vừa cầm tay Lục Siêu Quang đặt vào khuôn ngực no tròn của nàng thật tự nhiên.

Lục Siêu Quang xúc động mạnh...

Bên cạnh cơ thể ấm áp của người con gái, hương thơm quyến rũ của nàng và những lời dịu ngọt khiến chàng lâng lâng.

Nhưng Lục Siêu Quang kịp trấn tĩnh, chàng nhẹ buông Mã Giáng Kiều. Một cử chỉ dè dặt thoáng nhanh của Lục Siêu Quang đã bị cô gái nhận ra ngay.

Giọng nàng nũng nịu:

- Ân huynh... Ân huynh...

Lục Siêu Quang bối rối:

- Cô nương có điều gì cần hỏi?

Cặp mày cong của Mã Giáng Kiều nhú lại:

- Trời, cô nương, cô nương hoài... đôi ta không là huynh muội được sao?

Chàng trai xúc động:

- Được chứ... Mã hiền muội.

Mã Giáng Kiều mỉm cười, nàng hỏi ngay một câu mà lần hội ngộ trước kia còn quá ngại ngùng chưa dám hé môi:

- Ân huynh... chàng đã có ý trung nhân chưa?

Lục Siêu Quang lúng túng.

- Ôi, muội hỏi làm gì vậy?

Cô gái trả lời bằng một câu hỏi khác:

- Huynh có bao giờ biết đến tâm tình của muội đối với huynh không?

Biết thì Lục Siêu Quang quá biết, Mã Giáng Kiều lại là cô gái quá hấp dẫn. Nhưng chàng khó nghĩ quá, bởi Bội Ngọc tiểu thư và Khưu Tuyết Vân... hai hình ảnh ấy đủ đè nặng tim chàng rồi.

Chàng bèn tránh né:

- Chuyện đó thật lòng huynh chưa nghĩ tới.

"Soạt..."

Ánh thép lóe lên...

Mã Giáng Kiều đã rút thanh gươm sau lưng Lục Siêu Quang và đâm thẳng vào ngực nàng.

Quá bất ngờ nên Lục Siêu Quang không kịp ngăn cản cô gái. Mũi kiếm đã chui vào gò ngực nở nang của Mã Giáng Kiều. Giòng máu đỏ tuôn ra, cô gái gục trong lòng chàng.

Lục Siêu Quang vội vàng ôm lấy Mã Giáng Kiều và đặt nàng nằm xuống thảm cỏ. Gương mặt nàng tái nhợt.

Không dám chậm trễ, Lục Siêu Quang vội vạch áo nàng ra điểm các đại tinh mạch trên hai đôi ngực trắng như tuyết của nàng và đặt hữu chưởng vào huyệt Hạ Môn, chuyển vận chân khí chữa thương cho Mã Giáng Kiều.

Vết thương ở nơi ngực nàng ra quá nhiều máu.

Chân khí của Lục Siêu Quang truyền sang, lát sau đôi mắt cô gái đã thoáng động, và có những giọt lệ tuôn rơi.

Mã Giáng Kiều đã tỉnh táo, nhưng nàng muốn kéo dài thời khắc được nằm gọn trong vòng tay âu yếm săn sóc của chàng.

Từ khi được gặp Lục Siêu Quang, lòng nàng đã rung động. Chàng lại là người đã có ơn cứu phụ thân nàng nơi bờ vực Ma Phong. Nàng từng tâm nguyện sẽ gả nghĩa trăm năm với chàng để đền đáp ơn sâu, nghĩa trọng.

Hồi mới đây, nếu không có chàng kịp thời giải cứu, nàng đã bị ô nhục trong tay gã công tử ma đầu. Tâm nguyện trao thân gởi phận cho chàng càng thêm tha thiết.

Vậy mà nàng vừa ngổ ứ đã được nghe câu trả lời hờ hững của Lục Siêu Quang...

Đời nàng còn ý nghĩa gì nữa?

Lục Siêu Quang thấy hơi thở Mã Giáng Kiều đã điều hòa, đôi mắt nàng lay động. Chàng mừng rỡ kêu lên:

- Mã hiền muội...

Cô gái thở dài náo ruột:

- Huynh để mặc muội chết cho rồi còn hơn bị người ta lãnh đạm.

Còn đang bối rối, chưa biết giải bày cách nào, Lục Siêu Quang lại thấy máu nàng đã ngừng chảy, nên nhẹ buông nàng ra.

Không ngờ Mã Giáng Kiều lao nhanh vào một gốc cây cổ thụ.

Đã hiểu rõ tâm tình của người con gái, Lục Siêu Quang vội phóng vút tới trước, ôm ngang hông Mã Giáng Kiều.

Chàng nhẹ nhàng bảo:

- Mã hiền muội, hãy nghe huynh nói đây...

Giáng Kiều vẫn giãy giụa...

- Huynh để muội chết cho xong...

Siêu Quang lại vuốt ve:

- Hiền muội, tâm sự của nàng huynh đã hiểu... Huynh đâu có thốt lời nào tàn tệ với nàng... Sao nàng lại liều mình như thế?

Đôi hàng lệ của Mã Giáng Kiều vẫn đầm đìa.

Nàng thốn thức:

- Nhưng sao huynh chẳng có một lời đáp lại tình yêu của muội. Vậy là huynh không muốn cho muội tồn tại trên thế gian này...

Lục Siêu Quang nói nhanh:

- Muội đừng hiểu lầm, huynh đâu muốn thế. Huynh luôn nghĩ đến muội. Nhưng huynh còn quá nhiều nhiệm vụ nặng nề... nên huynh chưa thể ngỏ lời hứa hẹn.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>